

[Svend Nielsen.]

sørgere som Ikke-Forsørgere, og jeg vil finde det ret og rimeligt, at Lovforslaget ændres derhen, at ogsaa Ikke-Forsørgere faar Ret til at medregne det Dyrtidstillæg, de vilde have haft herhjemme, for saa vidt de begærer Omregning.

Endelig siges i Lovforslagets § 3, Stk. 1, at Feriepenge skal medregnes, altsaa de Feriepenge, Sømændene har modtaget herhjemme. Jeg vil spørge den højtærede Minister om, hvorvidt det er Mening, at ogsaa de Feriepenge, de hjemvendte Søfolk fik udbetalt i Sommeren 1945 i Henhold til den gennemførte Lovgivning, skal medregnes her. Det vil jeg i hvert Fald mene er forkert, og jeg vil tro, at det vil være rigtigt at undlade at medregne de Penge, Søfolkene har faaet her.

I samme Paragraf, Stk. 3, er man inde paa Spørgsmaalet om, at den Gæld, Søfolkene har paadraget sig over for den danske Udenrigstjeneste som Følge af Forskud, Udlæg eller Forstrækninger m. m., vil kunne fradrages. Dér interesserer det mig at vide, om den Bestemmelse skal forstaas saaledes, at f. Eks. de Søfolk, der har maattet opholde sig i Shanghai i adskillige Aar under Krigen og under Besættelsen, ogsaa skal have fradraget den Gæld, de har paadraget sig til den danske Stat, naar de skal have udbetalt deres Erstatninger for Tort og Lidelser. Hvis det er Tilfældet, har man Lov til at sige, at saa er Bestemmelserne for deres Vedkommende en Narresut og intet som helst andet.

I Forbindelse med Spørgsmaalet om disse Søfolk og hvorvidt de Udgifter, Staten har maattet betale for dem derude, skal fradrages, er der et andet Problem, jeg gerne vil have Lov at fremdrage. Det drejer sig om, at en af de danske Sømænd, der var i Shanghai, afgik ved Døden. Den danske Stat afholdt Udgifterne ved Sømændens Begravelse derude i det fjerne, Udgifterne beløb sig, saa vidt jeg husker, til et Par Tusinde Kroner. For ikke saa forfærdelig længe siden har den afdøde Sømands Paarørende faaet Meddelelse om, at de skulde indbetale Beløbet til Udenrigsministeriet, og da Familien ikke er særlig godt stillet, har man maattet dele Udgiftsposterne mellem flere af Familiens Medlemmer, og man er for Øjeblikket paa Afbetaling i Færd med at afvikle Udgifterne ved den danske Sømands Begravelse.

Jeg vil tillade mig at spørge, om det kan være Mening; om ikke dette som de øvrige Tilfælde, jeg har fremdraget, kan løses paa en almindelig og menneskelig

Façon. Er det virkelig nødvendigt, at saadanne Forhold den ene Gang efter den anden skal fremdrages? Det er jo Ting, der har været omtalt her for nylig. Den Slags Forhold kan vi efter min Mening ikke være bekendt, og jeg synes, at alle maa kunne enes om snarest at faa dem afviklet, og de Familieforsørgere, som her har begyndt Indbetaling, bør omgaaende have deres Penge tilbage. Det maa være Statens Pligt at afholde Udgifterne ved de Begravelser, der har fundet Sted derude.

I § 4, Stk. 5, gøres opmærksom paa, at de Udbetalinger, som enkelte Sømænd her kan faa gennem Staten, efter at Omregning er foretaget, kan fordeles over flere Aar. Jeg har lidt svært ved at se, hvorfor man ligesom gør sig til Administrator over de Penge, som Søfolkene eventuelt maa have til gode, og som de har Krav paa at faa udbetalt. Jeg vil henstille, at Søfolkene selv i disse Tilfælde afgør, hvorvidt de skal betales omgaaende eller i Rater.

I § 5, Stk. 1, beskæftiger man sig med det Maksimumsbeløb, som Staten kan yde til henholdsvis ugifte og til Forsørgere. Skal der være Mening i, at vi med denne Lovgivning ogsaa beskæftiger os med et Omregningsproblem, saa kan jeg ikke se det berettigede i, at man i nogle Tilfælde fastholder disse Maksimumsbestemmelser.

Der er allerede af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet gjort opmærksom paa, at det ikke er ret og rimeligt, at man i Lovforslagets § 7 træffer den Bestemmelse, at for Forlis kan Omregning kun ske een Gang. Mange af de Søfolk, der er kommet hjem, har været ude for Forlis flere Gange, og som Regel har de faaet højst en halv Snes Pund udbetalt i Erstatning for mistede Effekter ved Forliset. Det vil sige, at man roligt kan gaa ud fra, at vore Søfolk har tabt økonomisk, hver Gang de har været ude for et Forlis; for selv med de Priser, man har haft derovre, er det jo begrænset, hvor meget man kan købe igen af mistede Effekter for en halv Snes Pund. Det er derfor mit Haab, at det vil lykkes at faa ændret Bestemmelsen derhen, at Søfolkene i hvert enkelt Tilfælde, hvor de har været ude for Forlis, maa kunne gøre Krav paa Omregning og faa udbetalt Differencen mellem det, de vilde have haft, hvis de havde sejlet herhjemme og været ude for Forlis, og det, de har faaet udbetalt derovre.

Der er en lille Ting, man ikke har faaet med i Lovforslaget, som jeg tror det vil være rigtigt at indføje. Det er Spørgsmaalet om Erstatning til Tømmermanden om Bord i en Baad for det Værktøj, han har mistet i